

**ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ ΠΑΜΕ
ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ 35^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΓΣΕΕ**

**Ή ΜΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ
Ή ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ**

**Με ισχυρό ΠΑΜΕ υπάρχει λύση,
υπάρχει ελπίδα**

Άλλαξε τους συσχετισμούς!
Υπάρχει λύση, υπάρχει ελπίδα!
Είναι η πρόταση των δυνάμεων του ΠΑΜΕ!

Εργαζόμενες - εργαζόμενοι,

Το 35^ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ που θα πραγματοποιηθεί το Μάρτη στην Αλεξανδρούπολη είναι ένα ακόμα Συνέδριο μακριά από τα προβλήματα και τις ανάγκες της εργατικής τάξης, των παιδιών της, των ανέργων, των συνταξιούχων. Είναι ένα ακόμα Συνέδριο αποπροσανατολισμού, υποταγής κι εγκλωβισμού του συνδικαλιστικού κινήματος στη γραμμή της ταξικής συνεργασίας, του κυβερνητισμού, της προδοσίας των συμφερόντων της εργατικής τάξης για τη σωτηρία και μακροήμερευση της καπιταλιστικής κερδοφορίας και εκμετάλλευσης. Η επιλογή των απόμακρων περιοχών δεν είναι τυχαία. Η ηγεσία της ΠΑΣΚΕ και οι συνέταιροί της θέλουν συνέδρια-νεκροταφεία και διαδικασίες μακριά από τις αγώνιες της εργατικής τάξης και τις ανάγκες του αγώνα.

Το ΠΑΜΕ από την πρώτη στιγμή κατήγγειλε την απόφαση να γίνει το συνέδριο στην Αλεξανδρούπολη και αντιπρότεινε ως τόπο διεξαγωγής το Λαύριο, το Πέραμα, την Ελευσίνα, περιοχές και πόλεις που σηματοδοτούν εργατικούς αγώνες και ταυτόχρονα τις συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης.

Θα είναι ένα ακόμα συνέδριο στήριξης των απαιτήσεων και της στρατηγικής του κεφαλαίου, της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των κυβερνητικών επιλογών. Αυτή η διαχρονική γραμμή της ταξικής συνεργασίας και υποταγής, με κύρια ευθύνη της πλειοψηφίας της Διοίκησης της ΓΣΕΕ (ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ, ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ), είναι η κύρια αιτία της σαπίλας και του εκφυλισμού που έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις στις γραμμές του συνδικαλιστικού κινήματος και το κύριο εμπόδιο στην ταξική ανασύνταξη και αναγέννησή του. Καμία μεταμόρφωση, όπως επιχειρεί με περίσσια υποκρισία η ηγεσία της ΠΑΣΚΕ να κάνει, αλλά και καμία όψιμη καταγγελία του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού, όπως επιχειρεί η συνδικαλιστική παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ και άλλοι, δεν πρόκειται να τους απαλλάξει από τις ευθύνες τους. Είναι υπόλογοι απέναντι στην εργατική τάξη για τις εγκληματικές τους πολιτικές και πρακτικές στο συνδικαλιστικό κίνημα. Οι αλλαγές προσώπων και προσωπείων δεν ξεπλένουν κανέναν από ευθύνες και αμαρτίες. Ανατροπή αυτής της ρότας στη ΓΣΕΕ δε γίνεται με αλλαγές ονομασίας και φορεσιών. Είναι η ώρα της εργατικής τάξης να ανατρέψει αυτούς τους συσχετισμούς από τα κάτω.

Οι δυνάμεις που συγκροτούν το ΠΑΜΕ (Ομοσπονδίες, Εργατική Κέντρα, Πρωτοβάθμια Σωματεία και εκατοντάδες εκλεγμένοι συνδικαλιστές με τη σημαία τους), μαζί

με πολλούς τίμιους συνδικαλιστές, όχι μόνο έχουν διαχωρίσει τις ευθύνες τους από αυτή την κατρακύλα, αλλά και πρωτοστάτησαν όσο μπορούσαν για την ανασύνταξη και αναγέννηση του συνδικαλιστικού κινήματος, για την οργάνωση της αντίστασής του στον πόλεμο που εξαπολύθηκε, για την ενότητα των γραμμών της εργατικής τάξης με βάση τα ταξικά της συμφέροντα. Υιοθέτησαν και στήριξαν αταλάντευτα το σύνθημα που γεννήθηκε μέσα στους σύγχρονους σκληρούς ταξικούς αγώνες: ή με το κεφάλαιο ή με τους εργάτες.

Μόνο με αυτή τη γραμμή πάλης μπορεί να αναγεννηθεί το ταξικό κίνημα.

Η καπιταλιστική κρίση αποκάλυψε τα αδιέξοδα ενός συστήματος που σαπίζει

Η καπιταλιστική κρίση κορύφωσε την επίθεση του καπιταλισμού, οδήγησε σε ολομέτωπη επίθεση σε όποιο εργατικό δικαίωμα και κατάκτηση δεν είχαν καταφέρει τα προηγούμενα χρόνια να τσακίσουν, με στόχο να γίνει ακόμα πιο φτηνή η εργατική δύναμη για να αυξηθούν τα κέρδη των μονοπωλιακών ομίλων. Το συνδικαλιστικό κίνημα βρέθηκε ανέτοιμο, με ευθύνη της ηγεσίας της ΓΣΕΕ, να αντιμετωπίσει αυτή τη λαίλαπα. Το ΠΑΜΕ είχε προειδοποιήσει.

Όποια κυβέρνηση ανέλαβε να διαχειριστεί την κρίση προς όφελος των επιχειρηματικών ομίλων ισχυρίζεται ότι τα βάρβαρα μέτρα εξαθλίωσης του λαού παίρνονται για την αντιμετώπιση του χρέους. Σε αυτήν την εκτίμηση υπάρχει ενιαία στάση και ενότητα είτε αυτός λέγεται Ομπάμα ή Μέρκελ, Σαμαράς ή Βενιζέλος, Κουβέλης ή Τσίπρας. Σε αυτή τη γραμμή κινήθηκαν όλες οι άλλες παρατάξεις. Όσο θα βαφτίζουν την καπιταλιστική οικονομική κρίση ως κρίση χρέους, όσο θα αναγνωρίζουν το χρέος ή θα το διαχωρίζουν σε επαχθές και μη, θα έχουμε Δανειακές Συμβάσεις, συνέχεια στα βάρβαρα μέτρα και νέα μνημόνια.

Η λύση δε βρίσκεται σε μια κυβέρνηση που θα διαπραγματευτεί ένα «καλύτερο Μνημόνιο» μέσα στην ΕΕ. Τέτοια λύση που να ικανοποιεί και το λαό και τα μονοπώλια δε μπορεί να υπάρξει. Αυτό το δρόμο προτείνουν οι δυνάμεις της νέας σοσιαλδημοκρατίας στο κίνημα, που φιλοδοξούν να γίνουν πρω-

ταγωνιστές μιας νέας κεντροαριστεράς, όπως είναι η ΠΑΣΚΕ, αλλά και οι όψιμοι αναμορφωτές του συνδικαλιστικού κινήματος, όπως είναι η Αυτόνομη Παρέμβαση, που επιδιώκουν να εξελιχθούν ως ο βασικός μοχλός του νέου κυβερνητικού-εργοδοτικού συνδικαλισμού.

Οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να δουν τα συμφέροντα τους κάτω από ξένες σημαίες. Οι όποιες αντιθέσεις υπάρχουν σε όλα τα κράτη-μέλη της ΕΕ, δε μπορούν να σκεπάσουν την ενιαία γραμμή και την ομοφωνία που υπάρχει στην επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους. Η στρατηγική της Λισαβόνας που έβαζε προ κρίσης αλυσίδες στα πόδια των εργαζομένων συνεχίζεται με μεγαλύτερη ένταση με την εφαρμογή της Στρατηγικής «Ευρώπη 2020».

Τώρα πια έχεις πείρα! **Γνωρίζεις ποιοι είναι η θηλιά στο λαιμό σου!**

Τα χρόνια πριν την κρίση αποτελούν μάθημα για όποιον καλόπιστο εργαζόμενο εξακολουθεί να έχει ελπίδες και να τρέφει αυταπάτες για το ανθρώπινο πρόσωπο του καπιταλισμού. Σε περιόδους που οι ρυθμοί ανάπτυξης ήταν μεγάλοι και τα κέρδη των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων πολλαπλασιάζονταν, η εργασιακή ειρήνη της ΓΣΕΕ με τα αφεντικά όριζε αυξήσεις με το σταγονόμετρο, με ταβάνι τα 77 λεπτά τη μέρα ώστε να μην κλονιστεί η ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας.

Η εμπειρία από τα βάρβαρα μέτρα και την εξέλιξη της καπιταλιστικής κρίσης στη χώρα μας αποδεικνύει ποιος είχε δίκιο βάζοντας μπροστά τις σύγχρονες ανάγκες της λαϊκής οικογένειας και ποιος έσερνε τους εργαζόμενους στο άρμα των βιομηχάνων, ποιος προσπαθούσε να οργανώσει την απάντηση των εργαζομένων και ποιος λέρωνε τη συνείδηση των εργατών ώστε να παρακολουθούν τις εξελίξεις από την οπτική του εργοδότη.

Η αντιμνημονιακή ρητορεία των δυνάμεων της ταξικής συνεργασίας και του εργοδοτικού συνδικαλισμού, δεν μπορεί να κρύψει το ρόλο τους στη συκοφάντηση της ταξικής γραμμής και πάλης. Ότι αντιλαϊκό-αντεργατικό έχει γίνει νόμος τις προηγούμενες 10ετίες έχει ανεξίτηλη τη σφραγίδα τους. Οι θυσίες και οι «κοινωνικοί διάλογοι» κατά την περίοδο της καπιταλιστικής ανάπτυξης δεν οδήγησαν στα χρυσά κουτάλια και αυτό πρέπει να αποτελέσει πείρα σήμερα για τους εργαζόμενους για να μην την ξαναπατήσουν. Αποδείχτηκε στην πράξη πως η ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας δε βρίσκεται στην ίδια όχθη με την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών.

Ο καπιταλισμός δεν αλλάζει! Έχει στο DNA του την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, επιβιώνει από αυτήν. Οι μειώσεις μισθών, το χτύπημα στις συλλογικές συμβάσεις, η ανεργία, το χτύπημα σε συντάξεις και επιδόματα, η διάλυση κατακτή-

σεων, τα μνημόνια και οι πολιτικές λιτότητας, οι ιδιωτικοποιήσεις έχουν μεγάλους κερδισμένους τα μονοπώλια και τους μεγάλους επιχειρηματικούς ομίλους και χαμένους τους εργαζόμενους και το λαό. Δεν είναι μια λάθος πολιτική. Είναι ταξική επιλογή.

Ο απεγκλωβισμός του εργατικού κινήματος από τα φανταχτερά συνθήματα της ανταγωνιστικής Ελλάδας και από τα καλέσματα της εργατικής αριστοκρατίας της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ για να μασκαρέψουμε τον καπιταλισμό ώστε να γίνει ανθρωπίνος με υγιείς δήθεν επιχειρηματίες, αποτελεί βασικό καθήκον και όρο για την αντεπίθεση του εργατικού κινήματος.

Σήμερα δεν έχουμε ανάγκη από ένα κίνημα που θα φέρνει στις γραμμές των εργατών το δηλητήριο της ταξικής συνεργασίας και της υγιούς επιχειρηματικότητας. Δεν έχουμε ανάγκη από ένα κίνημα που θα υποκλίνεται στο θεό της ΕΕ, θα αναγνωρίζει το χρέος, θα βγάζει αντιμνημονιακές κορώνες χωρίς όμως να έχει γραμμή ρήξης με τη μήτρα που γεννά τα μνημόνια. Δεν έχουμε ανάγκη από ένα κίνημα της εργατικής αριστοκρατίας, που θα είναι απεργοσπαστικό και θα υπονομεύει κάθε κινητοποίηση, αλλά από ένα κίνημα που θα αμφισβητεί τον καπιταλιστικό δρόμο ανάπτυξης και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Η ίδια η ζωή απέδειξε που οδηγεί «ο δρόμος του εφικτού», των συμβιβασμών και υποχωρήσεων, ώστε να μη θιγεί η ανταγωνιστικότητα και η κερδοφορία των ομίλων.

Καμία θυσία για την πλουτοκρατία! Κίνημα ταξικό που να αμφισβητεί την κυριαρχία των μονοπωλίων

Σήμερα αν η πάλη του κάθε συνδικάτου και ιδιαίτερα του τριτοβάθμιου δεν αμφισβητεί την ανάπτυξη που έχει στο κέντρο της το καπιταλιστικό κέρδος, τότε το συνδικάτο αυτό δε διεξάγει ταξικό εργατικό αγώνα, προδίδει τα εργατικά συμφέροντα. Τέτοιες συνδικαλιστικές οργανώσεις αποτελούν στήριγμα της πολιτικής των μονοπωλίων και ο ρόλος τους είναι επικίνδυνος για την εργατική τάξη.

Σήμερα χρειαζόμαστε ένα κίνημα ταξικό, καρφί στο μάτι της πλουτοκρατίας, οργανωμένο και προσανατολισμένο απέναντι στην εργοδοσία, τους νόμους και το κράτος της, μαζικό, οργανωμένο στον τόπο δουλειάς και τον κλάδο. Κίνημα απαλλαγμένο από τους ανθρώπους της εργοδοσίας, που θα στηρίζεται και θα αναπτύσσει την κοινωνική συμμαχία, που δε θα παλεύει μόνο για επιμέρους βελτιώσεις αλλά για το σύνολο των αναγκών της λαϊκής-εργατικής οικογένειας, κίνημα που θα βάζει στην ημερήσια διάταξη το κεντρικό πρόβλημα-ερώτημα που πρέπει να απαντήσει η εργατική τάξη, οι εργαζόμενοι.

Ή εμείς ή τα μονοπώλια!

Ή με το κεφάλαιο ή με το λαό!

Ανάπτυξη για το λαό ή για τα κέρδη των μονοπωλίων

Αυτό απαιτεί αγώνες που θα δυναμώνουν σε κάθε τόπο δουλειάς και εργοστάσιο, ανοίγοντας την αντιπαράθεση με την εργοδοσία, πολλαπλασιασμό των πρωτοβουλιών σε κλαδικό και τοπικό επίπεδο από σωματεία και λαϊκές επιτροπές, που θα φρενάρουν και θα σταματούν στην πράξη τα μέτρα πτώχευσης του λαού μας.

Χωρίς αλλαγή των συσχετισμών στο συνδικαλιστικό κίνημα, θα υπάρχει ισχυρό εμπόδιο και δυσκολία στην ανάπτυξη νικηφόρων αγώνων. Οι δυνάμεις που φέρνουν την πολιτική της εργοδοσίας, της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των κυβερνήσεων στις γραμμές της εργατικής τάξης, οι υπέρμαχοι της ανταγωνιστικότητας είναι επικίνδυνοι. Η μεταμόρφωση της ΠΑΣΚΕ και άλλων πρώην στελεχών της και οι κορώνες τους περί αυτονομίας και αποδέσμευσης από το ΠΑΣΟΚ είναι ψεύτικες και υποκριτικές. Είναι νέες παγίδες. Παραμένουν στρατευμένοι στον ίδιο δρόμο. Αλήθεια, αυτονομία και ανεξαρτησία απέναντι σε ποιον; Νομίζουν οι κύριοι εργατοπατέρες ότι μπορούν να κρυφτούν;

Βάζουν τη γραμμή της ήττας, του συμβιβασμού και της μοιρολατρίας, της παντοτινής υποταγής της εργατικής τάξης στα δεσμά των εκμεταλλευτών. Δεν έχουμε ανάγκη από δυνάμεις σαν τη Χρυσή Αυγή, που εχθρεύονται την ταξική πάλη, διασπούν την εργατική τάξη καλλιεργώντας το ρατσισμό, υπερασπίζονται την εργοδοσία.

Χωρίς εμάς γρανάζι δε γυρνά.

Εργάτη μπορείς χωρίς αφεντικά!

Έτοιμες λύσεις και κινητοποιήσεις χωρίς θυσίες, αποτελεσματικοί αγώνες χωρίς την οργάνωση και τη συμμετοχή των εργαζόμενων σε αυτούς, δεν υπάρχουν. Σήμερα

με καλύτερους όρους μπορούμε να κατανοήσουμε τα ιστορικά όρια και τη σήψη του καπιταλιστικού συστήματος, μπορούμε να αξιοποιήσουμε την τάση πολιτικής αστάθειας, τις ρωγμές που δημιουργούνται στο πολιτικό σύστημα. Να οργανώσουμε το αντίπαλο δέος, το οργανωμένο ταξικό κίνημα και τη λαϊκή συμμαχία, για άλλο δρόμο ανάπτυξης με κέντρο τα προβλήματα και τις ανάγκες των εργαζομένων.

Δεν έχουμε άλλη επιλογή από τον καθημερινό ηρωικό αγώνα σε κάθε τόπο δουλειάς, σε κάθε λαϊκή γειτονιά. Αγώνα που να έχει ως στόχο και προοπτική να πάρουν οι εργαζόμενοι στα χέρια τους την εξουσία και να μετατρέψουν σε λαϊκή περιουσία τον πλούτο που παράγουν και υπάρχει στην Ελλάδα. Να στείλουν τους εκμεταλλευτές του λαού στα τσακίδια αφού δε θα είναι αναγκαίοι για την παραγωγική διαδικασία.

Καμιά άλλη δύναμη δεν έχει αυτόν τον προσανατολισμό, αυτή τη γραμμή.

Ο συμφιλιωτισμός με το κεφάλαιο, οι διαπραγματεύσεις μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, οδηγούν στην μακροήμερευση της καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Οι απόψεις αυτές είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος για το κίνημα.

Δεν κρυβόμαστε πίσω από συνθήματα.

Προετοιμάζουμε το λαό για μακρόχρονο σκληρό ταξικό αγώνα που απαιτεί θυσίες.

Το ΠΑΜΕ από την ίδρυση του διαχώρισε τη θέση του και δέχτηκε επίθεση από τις συμβιβασμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες, καταθέτοντας τις δικές του προτάσεις, με αιτήματα που να ανταποκρίνονται στις σύγχρονες - πραγματικές ανάγκες της εργατικής-λαϊκής οικογένειας. Οργάνωσε και στήριξε αγώνες με μεγάλη επιτυχία, την ίδια στιγμή που οι άλλες δυνάμεις που βρίσκονται στο τιμόνι της ΓΣΕΕ ήταν στην απέναντι πλευρά και τους υπονόμειαν με κάθε τρόπο. Διαχώρισε από νωρίς τη θέση του απέναντι στο χαρακτήρα της κρίσης με κεντρικό σύνθημα «καμία θυσία για την πλουτοκρατία» όταν οι δυνάμεις της ταξικής ειρήνης μέσω κοινωνικών διαλόγων παζάρευαν νέες μειώσεις

ώστε να μη θιχτεί η ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας, αποδεχόμενοι ουσιαστικά την συνυπευθυνότητα απέναντι στο χρέος.

Ο βασικός ρόλος και η αποστολή του ΠΑΜΕ δεν περιορίζεται στην καθημερινή πάλη, στους μικρούς και μεγάλους αγώνες για στην υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Εκεί, η παρουσία και η δράση των ταξικών δυνάμεων είναι δεδομένη και αποτελεσματική. Πρωταγωνίστησε σε χιλιάδες μικρούς και μεγάλους αγώνες. Δεν υπάρχει καθημερινό πρόβλημα της εργατικής οικογένειας που να μην ασχολήθηκε. Ο βασικός στόχος και η αποστολή του ΠΑΜΕ είναι να ενώσει, να συσπειρώσει την εργατική τάξη σε ταξική κατεύθυνση! Κίνημα που μπορεί να τους φοβίσει, να αποσπάσει κάποιες κατακτήσεις, που θα παλεύει για όλα τα καθημερινά προβλήματα και ταυτόχρονα θα διεκδικεί την εξουσία για το λαό.

Πάνω σε αυτή τη γραμμή επιδιώκουμε την ανασύνταξη του εργατικού λαϊκού κινήματος, την αναβάθμιση της λειτουργίας και της δράσης των πρωτοβάθμιων σωματείων, την αλλαγή των συσχετισμών δύναμης στο συνδικαλιστικό κίνημα. Με δράση από τα κάτω, καρφί στο μάτι της μεγαλοεργοδοσίας.

Πάνω σε αυτή τη γραμμή επιδιώκουμε να συσπειρωθούν όλοι. Εργάτες και υπάλληλοι, πρωτοβάθμια σωματεία, Ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα, Επιτροπές Αγώνα, Λαϊκές Επιτροπές, συνδικαλιστές. Να δυναμώσει ο ενιαίος αγώνας, η λαϊκή συμμαχία. Η επίθεση είναι ενιαία, χτυπάει όλα τα λαϊκά στρώματα, απαιτείται ενιαίο μέτωπο πάλης εργατοϋπαλλήλων, συνταξιούχων, φτωχών αγροτών, μικροεπαγγελματιοβιοτεχνών, γυναικών, κάθε νέου και νέας.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ στην αντεπίθεση να γκρεμίσουμε Μνημόνια και αφεντικά.

Εργάτη μπορείς να γίνεις ο κυρίαρχος του πλούτου που παράγεις